

Arrest

nr. 120 821 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 17 oktober 1974 en 26 september 1981.

Op 13 juni 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2012, met kennisgeving op 19 oktober 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13/06/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., Z. (...) (R.R.: (...)) geboren te Vlakikavkaz op (...)

M., S. (...) (R.R.: (...)) geboren te Noviy op (...)

+ kinderen

M., K. (...) (R.R.: (...)) geboren te Nazran op (...)

M., S. (...) (R.R.: (...)) geboren te Nazran op (...)

B., M. (...) (R.R.: (...)) geboren te Mortsel (België) op (...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Rusland

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26/11/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur evalueerde de gezondheidstoestand van betrokkene aan de hand van de door haar neergelegde medische getuigschriften in haar verzoekschrift en verstreekte ons op 30.12.2011 een medisch advies. Op 05.01.2012 maakte de advocaat van betrokkene bijkomende medische attesten over. De arts-adviseur formuleerde op 02.02.2012 een nieuw medisch advies rekening houdende met deze aanvullende medische attesten.

De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies dd. 02.02.2012 dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij medicatie en gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Er is geen sprake van een actuele strikte medische contra- indicatie om te reizen. Mantelzorg is noodzakelijk.

Betreffende de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de aandoening in Rusland verwijst de arts- adviseur in zijn advies naar een aantal bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er wel degelijk een behandeling is voor de pathologie waaraan betrokkene lijdt en dat zowel de medische infrastructuur als de medicatie waaraan zij nood heeft in de verschillende regio's en steden van Rusland beschikbaar zijn.

Rekening houdende met bovenstaande vaststellingen oordeelde de arts-adviseur dat de aandoening in kwestie hoewel die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokkenes leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de vereiste medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst. Hij adviseert finaal dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland.

Aangezien de behandeling en opvolging van de medische aandoening beschikbaar zijn in Rusland stelt zich de vraag naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen.

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Naast het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering, m.a.w. de gezondheidszorg die alle Russische burgers gratis kunnen krijgen, kunnen de Russische burgers en de buitenlanders opteren voor een systeem van een vrijwillige ziektekostenverzekering (DMS) tegen betaling. Daarenboven blijkt uit diezelfde informatie dat burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene recht hebben op gratis dienstverlening én gratis medicijnen. Derhalve is de toegankelijkheid van de medische zorgen voor betrokkene gegarandeerd.

Betrokkene stelt in haar verzoekschrift dat zij geen adequate behandeling van haar aandoening kan krijgen in haar eigen land, dat de medische know how er ontbreekt en dat de medicatie waaraan zij nood heeft er niet voorhanden is. Desbetreffend dient opgemerkt te worden dat betrokkenes vage, zeer algemene en hypothetische beschouwingen en ongestaafe beweringen geen afbreuk doen aan de concrete opzoekingen die onze arts- adviseur heeft verricht noch aan de informatie die zich in het

administratief dossier bevindt aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door haar benodigde zorgen in Rusland.

In het advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat de ziekte-toestand van betrokkene mantelzorg vereist.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot van betrokkene kan er van worden uitgegaan dat hij kan instaan voor de opvang en zorg van betrokkene. Bovendien blijkt uit betrokkene haar verklaringen ten aanzien van de asiendiensten op 26/02/2008 dat haar ouders en broers in Nasyrkort in Rusland verblijven zodat betrokkene eventueel ook beroep zou kunnen doen op deze familieleden voor morele en/of sociale opvang indien dit nodig zou zijn.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk is in Rusland én betrokkene kan reizen, wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In hun eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van “het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel luidt als volgt:

“Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, en de actuele behandelingsmogelijkheden eerder dan zomaar maanden na datum onderzoek afwijzend te gaan beslissen.

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval er wel dergelijke verslagen zouden voorgelegd worden, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attache dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attache gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er diende hetzij onmiddellijk in maart 2012 beslissing betekend geworden zijn, hetzij een nieuw onderzoek plaats te vinden maximaal een tweetal maanden voor de betekening van de beslissing.

Er liggen tussen de datum van het onderzoek (02.02.2012) en de datum van de medeling van de beslissing in totaal 9 maanden..

Verzoekster legt thans aanvullende recente medische attesten voor waaruit de ernst van haar toestand blijkt.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende verschillende maanden zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland. Deze assumptie is totaal verkeerd in die zin dat thans en de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd en de behandelingsmogelijkheden in Ingoetsetie nooit correct werden onderzocht.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het merendeel der attesten en de betekening van de beslissing 8 maanden liggen, en geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwaam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing, aangezien er in het geval er geen recente medische evaluatie voorligt er uiteraard ook geen recente evaluatie kan zijn van de behandelingsmogelijkheden.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele behandelingsmogelijkheden, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld en ook de onmogelijkheid tot behandeling actueel.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiele motiveringsplicht."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980,
- de materiele motiveringsplicht,
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur,
- artikel 3 EYRM.

Verzoekers houden voor dat 'er tussen de datum van het onderzoek (02.02.2012) en de datum van de mededeling van de beslissing in totaal 9 maanden liggen' ; verzoekster voegt verder aanvullende medische attesten.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier:

- de arts-adviseur een eerste medische advies heeft verschaft op 30.12.2011,
- verzoekers vervolgens evenwel bijkomende attesten hebben voorgelegd, meer bepaald bij schrijven van 05.01.2012,

de arts-adviseur zodoende ook nopens de bijkomende stukken diende te adviseren, en hij derhalve een tweede medische advies heeft verschaft op 02.02.2012,

- de gemachtigde van de staatssecretaris vervolgens op 08.03.2012 een beslissing heeft genomen.

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Dat de bestreden beslissing pas enkele maanden later aan verzoekers kon worden betekend, doet uiteraard geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarop verzoekers zich hebben beroepen t.a.v. de gemachtigde alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekers kunnen verder niet dienstig voorhouden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou vermelden dat de arts-attache 'gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen'.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet geenszins dat de arts-adviseur dergelijk advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

evenmin bepaalt artikel 9ter Vreemdelingenwet dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. Verzoekers hun kritiek mist derhalve elke juridische grondslag.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonnodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven." (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Verder is er de verwerende partij geen enkele bepaling bekend, die de gemachtigde zou verplichten om 'maximaal twee maanden voor de betekening' van een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, 'een nieuw onderzoek te laten plaatsvinden', zoals verzoekers vaag pogen voor te houden. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat alleszins geen zulke verplichting.

Evenmin kan worden ingezien om welke reden de gemachtigde bijkomende medische attesten zou dienen op te vragen bij de vreemdeling die een aanvraag indient om medische redenen.

"De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden." (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-ccce.be, onderlijning toegevoegd)

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat 'er nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd is'.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gelet op de stukken die alsdan voorhanden waren en waarop verzoekers zich hadden beroepen, en gezien het advies van de arts-adviseur van 02.02.2012, geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing genomen.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Zij houden in hun verzoekschrift wel voor 'aanvullende recente medische attesten' te voegen bij dit verzoekschrift, doch nazicht leert dat zij geen enkel medisch attest inzake verzoekster voegen.

Hun beschouwingen zijn dan ook werkelijk niet ernstig.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing vanzelfsprekend geen rekening kan worden gehouden met attesten waarop verzoekers zich niet hebben beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R. v. V. nr. 509, 29juni 2007).

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen en ten genoegen van recht werd gemotiveerd.

De voorgehouden schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, noch van de materiele motiveringsplicht, of het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel kunnen worden aangenomen.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat verzoekers wel voorhouden dat er 'een manifeste schending van artikel. 9 ter VW, art 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is', doch zij bij de uiteenzetting van het middel in gebreke zijn gebleven deze schending van artikel 3 EVRM toe te lichten.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden,

zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending dewelke niet - naar behoren - wordt toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen. wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42)

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat de wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu geven verzoekers ook niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van de verzoekende partijen op 13 juni 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende voor de tweede verzoekende partij. Deze aanvraag werd op 26 november 2008 ontvankelijk verklaard. De ambtenaar-geneesheer verstreekte op 30 december 2012 een medisch advies naar aanleiding van deze aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partijen op 6 januari 2012 bijkomende stukken overmaakten aan de verwerende partij, naar aanleiding waarvan de ambtenaar-geneesheer op 2 februari 2012 een nieuw advies verstreekte met betrekking tot de tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen uiten kritiek op het feit dat er een grote tijdspanne ligt tussen het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer op 2 februari 2012 en de uiteindelijke betekening van de bestreden beslissing op 19 oktober 2012. Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing dateert van 8 maart 2012. Vervolgens belet een late kennisgeving hen niet in tussentijd de aanvraag aan te vullen met bijkomende medische documenten zo er nieuwe elementen voorhanden zouden zijn. Waar zij in hun verzoekschrift stellen dat zij hierbij thans aanvullende recente medische attesten voorleggen waaruit de ernst van de toestand blijkt, kan worden opgemerkt dat zij echter de verwerende partij niet kunnen verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar na het nemen van de bestreden beslissing zijn ter kennis gebracht, ongeacht de duur tussen het nemen van de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan. Ten overvloede blijkt dat de verzoekende partijen aan hun verzoekschrift slechts een algemeen rapport “*Tchéchénie: traitement des PTSD – Renseignement de l’analyse-pays de*

'OSAR' toevoegen, waaruit geenszins de concrete vermeende ernstige toestand van de tweede verzoekende partij blijkt. Evenmin reiken verzoekers in hun verzoekschrift concrete elementen aan waaruit mag blijken dat de situatie in het herkomstland met betrekking tot de medische zorgverlening en beschikbaarheid is veranderd tijdens de periode gelegen tussen het nemen van de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan.

Verder doet het feit dat de bestreden beslissing pas maanden nadat ze werd genomen betekend werd geen afbreuk aan de wettigheid ervan. De betekening heeft immers geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen en de actuele medische toestand van de tweede verzoekende partij. Evenmin bestaat er een wettelijke bepaling waaruit zou blijken dat er maximaal 2 maanden mogen verlopen tussen het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer, de beslissing en de betekening van de beslissing, zoals de verzoekende partijen onterecht voorhouden.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zelf de nodige onderzoeken kan doen en een specialist had kunnen inschakelen, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet weliswaar in de mogelijkheid voorziet voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier echter een mogelijkheid en geen verplichting (cf. ook *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

Voorts wijst de Raad er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat zij nooit werden uitgenodigd voor een onderzoek of het voorleggen van bijkomende informatie aangaande de actuele toestand van de tweede verzoekende partij en in zoverre dat zij menen dat zij dienden te worden gehoord teneinde een actuele visie te kennen te geven op de toestand van de tweede verzoekende partij, herhaalt de Raad dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen inhoudt. Weliswaar is het tijdsverloop tussen het tweede advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 februari 2012, dat werd verstrekt naar aanleiding van het voorleggen van nieuwe stukken door de verzoekende partijen op 6 januari 2012 en dat dus ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 8 maart 2012 een actueel advies betrof, en de betekening van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te onderbouwen met bewijskrachtige stukken en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing onvolledig was of niet actueel, dan kan dit in casu enkel de verzoekende partijen zelf worden verweten. Met betrekking tot het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport over het land van herkomst kan worden verwezen naar voorgaande bespreking.

Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij geenszins verwijten de medische toestand niet goed te hebben geëvalueerd, en de behandelingsmogelijkheden in Ingoesjetië niet correct te hebben onderzocht, te meer ten overvloede de verzoekende partijen daarnaast niet duidelijk zijn over hun afkomst, nu zij in de aanvraag van 13 juni 2008 op de eerste pagina stellen dat de tweede verzoekende partij van Russische nationaliteit is, terwijl zij op pagina 2 stellen dat zij van Armeense nationaliteit is, en op het medisch getuigschrift dat werd toegevoegd aan de aanvraag bij nationaliteit werd ingevuld "*Ingushetia*", terwijl zij in huidig verzoekschrift onder de feiten stellen Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en afkomstig van Ingoesjetië en zij er een rapport aan toevoegen aangaande de behandeling van posttraumatische stressstoornissen in

Tsjetsjenië. De Raad wijst er op dat Tsjetsjenië en Ingoesjetië twee verschillende regio's zijn, dat de verzoekende partijen de verwerende partij hun eigen onachtzaamheid niet kunnen verwijten en dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 februari 2012 waarop de bestreden beslissing is gesteund blijkt dat wel degelijk de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in de Russische Federatie werden onderzocht, het land waarvan de tweede verzoekende partij in haar aanvraag beweert de nationaliteit te hebben. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn met stukken onderbouwd advies dat *“medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen [...] dus beschikbaar [zijn] in de verschillende steden en regio's van Rusland”*.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 3 EVRM in de hoofding van hun eerste middel aanvoeren, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in hun eerste middel tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM in de hoofding ervan en stellen voorts slechts: *“er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.”* Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending aan van enkele beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Verder wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In hun tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 02.02.2012 op basis van de afwezigheid van een recent medisch attesten zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand eveneens geen uitspraak gedaan over de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig actueel advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als er geen actueel advies voorligt inzake de noodzaak en de mogelijkheden tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2^e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoekster meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben minstens de verzoekster hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand noch over de actuele behandelingsmogelijkheden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig actueel onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2^e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoekster, en de behandelingsmogelijkheden, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een onmogelijkheid tot terugkeer.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

Ten overvloede legt verzoekster thans een aantal aanvullende medische attesten voor waaruit blijkt dat er wel degelijk tot op heden een slechte medische toestand aan de orde is.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel in haar nota:

“In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM,

- artikel 9ter 3e lid van de Vreemdelingenwet,

- het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Verzoekers hun kritiek luidt als volgt: "door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag van 02.02.2012 op basis van de afwezigheid van een recent medisch attesten zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand eveneens geen uitspraak gedaan over de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld: "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst (...) een inbreuk uitmaakt (...)

Verzoekers hun beschouwingen missen feitelijke grondslag.

In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, wordt de aanvraag niet zonder meer afgewezen bij gebreke aan recente attesten, doch werd door de arts-adviseur een grondig advies verleend inzake de door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften. Verder heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd nopens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Inderdaad wordt in het advies door de arts-adviseur het volgende gesteld:

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten dd. (... , waarbij de verschillende medische attesten worden opgesomd, met als meest recente deze van 04.03.2011, 08.03.2011, 17.11.2011 en 23.12.2011))

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 30-jarige vrouw uit Rusland leidt aan een posttraumatisch stress syndroom/disorder, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. We kunnen deze PTSS/PTSD beschouwen als een ernstige aandoening.

Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen.

Nood aan mantelzorg:

Behandelende psychiater meldt nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Verwijzend naar de informatie afkomstig van <http://www.medfirm.ru> en <http://www.med-otzvy.ru/kliniks> waar ziekenhuizen per grote steden en regio's kunnen teruggevonden worden, inclusief psychiatrische diensten, in gans Rusland.

- Verwijzend naar de informatie afkomstig van <http://www.vidal.ru/Vrachi-Rossii/>, en <http://fr.interhospital.com/specialistspl?country=1®ion=00&city=01&clinic=0001&type=101&spec=1034> blijkt dat huisartsen, psychotherapeuten en psychiaters beschikbaar zijn in de verschillende regio's van Rusland.

- Verwijzend naar informatie afkomstig van www.vidal.ru/poisk_preparatov/ waar uit blijkt dat Paroxetine, Citalopram en andere antidepressiva, Quetiapine en andere antipsychotica, en Alprazolam en andere anxiolitica/sedativa voor de medicamenteuze behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoening beschikbaar zijn in de verschillende regio's van Rusland.

- Verwijzend naar informatie afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Rusland <http://www.regmed.ru/search.asp> en <http://grls.rosminzdrav.ru/> waaruit blijkt dat Alprazolam en andere anxiolitica/sedativa, Citalopram en andere anti-depressiva, en Quetiapine en andere anti-psychotica voor de behandeling van PTSS/PTSD beschikbaar zijn in de verschillende regio's en grote steden van Rusland.

Medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen zijn dus beschikbaar in de verschillende steden en regio's van Rusland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een posttraumatisch stress-syndroom, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.

Derhalve heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht als volgt geoordeeld:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur evalueerde de gezondheidstoestand van betrokkene aan de hand van de door haar neergelegde medische getuigschriften in haar verzoekschrift en verstrekke ons op 30.12.2011 een

medisch advies. Op 05.01.2012 maakte de advocaat van betrokkene bijkomende medische attesten over. De arts-adviseur formuleerde op 02.02.2012 een nieuw medisch advies rekening houdende met deze aanvullende medische attesten.² De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies dd. 02.02.2012 dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij medicatie en gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Er is geen sprake van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Mantelzorg is noodzakelijk. Betreffende de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de aandoening in Rusland verwijst de arts-adviseur in zijn advies naar een aantal bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er wel degelijk een behandeling is voor de pathologie waaraan betrokkene lijdt en dat zowel de medische infrastructuur als de medicatie waaraan zij nood heeft in de verschillende regio's en steden van Rusland beschikbaar zijn.

Rekening houdende met bovenstaande vaststellingen oordeelde de arts-adviseur dat de aandoening in kwestie hoewel die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokkenes leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat opgevolgd wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de vereiste medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst. Hij adviseert finaal dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland.

Aangezien de behandeling en opvolging van de medische aandoening beschikbaar zijn in Rusland stelt zich de vraag naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen.

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Naast het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering, m.a.w. de gezondheidszorg die alle Russische burgers gratis kunnen krijgen, kunnen de Russische burgers en de buitenlanders opteren voor een systeem van een vrijwillige ziektekostenverzekering (DM5) tegen betaling. Daarenboven blijkt uit diezelfde informatie dat burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene recht hebben op gratis dienstverlening en gratis medicijnen. Derhalve is de toegankelijkheid van de medische zorgen voor betrokkene gegarandeerd.

Betrokkene stelt in haar verzoekschrift dat zij geen adequate behandeling van haar aandoening kan krijgen in haar eigen land, dat de medische know how er ontbreekt en dat de medicatie waaraan zij nood heeft er niet voorhanden is. Desbetreffend dient opgemerkt te worden dat betrokkenes vage, zeer algemene en hypothetische beschouwingen en ongestaafe beweringen geen afbreuk doen aan de concrete opzoekingen die onze arts-adviseur heeft verricht noch aan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door haar benodigde zorgen in Rusland.

In het advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat de ziekte-toestand van betrokkene mantelzorg vereist.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot van betrokkene kan er van worden uitgegaan dat hij kan instaan voor de opvang en zorg van betrokkene. Bovendien blijkt uit betrokkene haar verklaringen ten aanzien van de asiendiensten op 26/02/2008 dat haar ouders en broers in Nasyrkort in Rusland verblijven zodat betrokkene eventueel ook beroep zou kunnen doen op deze familieleden voor morele en/of sociale opvang indien dit nodig zou zijn.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Rusland en betrokkene kan reizen, wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekers beschouwingen falen volkomen. Verzoekers tonen geenszins enige onredelijkheid of onzorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris of in hoofde van de arts-adviseur, aan.

Voor het overige herhalen verzoekers hun kritiek uit het eerste middel; verwerende partij verwijst naar de bespreking dienomtrent die zij niet volledig zal herhalen doch die als hernomen moet worden beschouwd. Geenszins diende de arts-adviseur een bijkomend onderzoek uit te voeren of bijkomende

attesten op te vragen, terwijl verzoekster vooraleer de bestreden beslissing werd genomen op 08.03.2012 geen bijkomende attesten heeft voorgelegd die niet werden besproken door de arts-adviseur.

De voorgehouden schendingen, los van de vraag of verzoekers hierop ingegaan zijn wat alleszins niet het geval is voor de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag van 2 februari 2012 op basis van de afwezigheid van recente medische attesten zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand eveneens geen uitspraak heeft gedaan over de noodzaak tot behandeling of de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst, wijst de Raad er op dat uit het vernoemde advies geenszins blijkt dat de aanvraag zonder meer werd afgewezen omwille van een gebrek aan recente medische attesten. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.06.2008.

-Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 13/03/2008 en 06/06/2008 van Dr. Ph. D.V. (...), Vaatheelkunde, blijkt dat betrokkene geopereerd werd voor bilaterale varices.

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 03/11/2008 en 27/09/2010 van Prof. Dr. G. Lemmens, psychiater blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom (PTSS), waarvoor behandeling met Paroxetine (paroxetine = anti-depressivum) en Xanax {Alprazolam = anxioliticum/sedativum}.

-Verwijzend naar het medisch attest d.d. 11/12/2008 met onleesbare stempel van arts, blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatisch stress disorder (PTSD) waarvoor behandeling met Paroxetine (paroxetine = anti-depressivum).

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 04/03/2011, 08/03/2011, 17/11/2011 en 23/12/2011 van Dr. C.D. (...), psychiater blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstig posttraumatisch stress disorder, waarvoor behandeling met Citalopram (citalopram = anti-depressivum) en Quetiapine {quetiapine = anti-psychoticum}. Voorstel tot behandeling met EMDR en verder ook psychotherapie. Betrokkene is niet in staat inkomen te verwerven, slaagt er niet in adequaat het huishouden te doen, en durft niet alleen buitenshuis te komen. Psychiatrische en psychotherapeutische opvolging is noodzakelijk.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 30-jarige vrouw uit Rusland lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom/disorder, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. We kunnen deze PTSS/PTSD beschouwen als een ernstige aandoening.

Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen.

Nood aan mantelzorg:

Behandelende psychiater meldt nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Verwijzend naar de informatie afkomstig van <http://www.medfirm.ru> en <http://www.med-otzvv.ru/kliniks> waar ziekenhuizen per grote steden en regio's kunnen teruggevonden worden, inclusief psychiatrische diensten in gans Rusland.

-Verwijzend naar de informatie afkomstig van <http://www.vidal.ruA/rachi-Rossii/>, en [http://fr.interhoBoitqj.com/specialists.pl?country=11 ®ion=00&ritv=0l &clinic=QQQ1 &tvoe=1011 &soec=1034](http://fr.interhoBoitqj.com/specialists.pl?country=11®ion=00&ritv=0l&clinic=QQQ1&tvoe=1011&soec=1034) blijkt dat huisartsen, psychotherapeuten en psychiaters beschikbaar zijn in de verschillende regio's van Rusland.

-Verwijzend naar informatie afkomstig van www.vidal.ru/poiskpreparatov/ waaruit blijkt dat Paroxetine, Citalopram en andere antidepressiva, Quetiapine en andere antipsychotica, en Alprazolam en andere anxiolytica/sedativa voor de medicamenteuze behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoening beschikbaar zijn in de verschillende regio's van Rusland.

-Verwijzend naar informatie afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Rusland <http://www.reQmed.ru/search.asp> en <http://Qrls.rosminzdrav.ru/> waaruit blijkt dat Alprazolam en andere anxiolytica/sedativa, Citalopram en andere anti-depressiva, en Quetiapine en andere anti-psychotica voor de behandeling van PTSS/PTSD beschikbaar zijn in de verschillende regio's en grote steden van Rusland.

Medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen zijn dus beschikbaar in de verschillende steden en regio's van Rusland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een posttraumatisch stress-syndroom, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.

Er dient opgemerkt te worden dat bij dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.”

Uit dit advies blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekers overmaakten. Voorts komt het verzoekers toe de medische situatie van de tweede verzoekende partij te actualiseren indien nodig.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden blijkt hieruit dat wel een onderzoek werd gevoerd naar de noodzaak aan behandeling en de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer besluit uit de voorgelegde medische attesten dat de tweede verzoekende partij lijdt aan PTSS die kan worden beschouwd als een ernstige aandoening en spreekt aldus de overgemaakte attesten niet tegen, waarna zij de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst onderzoekt, om te concluderen dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in de verschillende steden en regio's van Rusland. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat dit advies niet actueel is, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 2 februari 2012 rekening houdt met alle voorgelegde medische documenten, inclusief de aanvullende attesten die op 6 januari 2012 aan de verwerende partij werden overgemaakt, namelijk na het eerste advies van 30 december 2011, dat aldus geactualiseerd werd naar aanleiding van de door de verzoekende partijen voorgelegde nieuwe documenten. In zoverre de verzoekende partijen kritiek uiten op het feit dat er een lange periode verstreek tussen het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 februari 2012, de beslissing van 8 maart 2012 en de betekening van de bestreden beslissing en onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, herhalen zij de kritiek aangevoerd in hun eerste middel, zodat naar de bespreking onder punt 3.1.3. kan worden verwezen. De verzoekende partijen kunnen aldus niet ernstig voorhouden dat “als er geen actueel advies voorligt inzake de noodzaak en de mogelijkheden tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, [...] het tevens niet mogelijk [is] om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst”, gelet op het feit dat zij niet aannemelijk maken dat het advies ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet actueel was en zij niet aantonen dat zij in de periode tussen het advies en de beslissing en de kennisgeving ervan bijkomende stukken hebben meegedeeld.

Voorts spreken de verzoekende partijen zichzelf tegen waar zij stellen dat er sinds het laatste attest met betrekking tot de medische toestand van de tweede verzoekende partij meer dan drie jaar is verstreken nu de door haar meest recent aan het dossier toegevoegde medische attesten werden opgemaakt op respectievelijk 17 november 2011 en 23 december 2011, en uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 februari 2012 blijkt dat hij deze attesten in zijn advies heeft betrokken.

Voor het overige herhalen de verzoekende partijen de kritiek uit het eerste middel, namelijk wat betreft de vermeende noodzaak aan bijkomend advies van deskundigen of een onderzoek en het feit dat zij thans bij hun verzoekschrift aanvullende medische attesten voegen waaruit blijkt dat er wel degelijk tot op heden een slechte medische toestand aan de orde is, zodat voor de bespreking hiervan kan verwezen worden naar punt 3.1.3.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook in het tweede middel wordt de schending van artikel 3 EVRM niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, nu de verzoekende partijen zich beperken tot het aanhalen van de schending van deze bepaling in de hoofding van hun middel en zij voorts slechts stellen: *“de bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9TER 2^e lid VW en ontbeet elke draagkrachtige motivering.”* Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Bovendien wordt erop gewezen dat de bescherming geboden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan de bescherming verleend door de toepassing van artikel 3 EVRM en verzoekers geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aantonen.

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, kan voor de theoretische uiteenzetting hieromtrent verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel, en besluit de Raad dat, gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen met hun tweede middel geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel voeren de verzoekende partijen geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In hun derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 02.02.2012.

Dat het verslag van de arts-adviseur standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekster, doch dit standpunt dateert van 10 maanden voor de kennisgeving aan verzoekers.

Dat bovendien door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiele motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Dat het bovendien strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur om een beslissing die werd genomen op datum van 08.03.2012 pas op 19.10 2012 aan verzoekster mede te delen, met alle gevolgen vandien.

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoetsetie plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoetsetie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Geneve, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe détermine du seul fait de son appartenance a celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Ingoetsetie en Ingoetsetie, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Ingoetsetie, en door de arts-adviseur hierover geen recent en dus actueel standpunt werd ingenomen.

Dat verzoekster een verslag voorlegt opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waaruit de toestand in het land van herkomst duidelijk blijkt voor wat betreft de behandeling van psychische problemen (post traumatische stress stoornis).

Dat het standpunt van de arts-adviseur alleszins wordt tegengesproken door dit stuk."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel in haar nota:

"In een derde middel beroepen verzoekers zich andermaal op een schending van: artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 de materiele motiveringsplicht

- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur

- artikel 3 EVRM.

Verzoekers herhalen in essentie hun kritiek uit hun eerste en tweede middel, zodat de verwerende partij zich beperkt met de verwijzing naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet en waaruit blijkt dat de voorgehouden schendingen niet kunnen worden weerhouden.

Evenmin zijn verzoekers ernstig waar zij in hun verzoekschrift allerlei vage en ongestaafde beschouwingen uiteen inzake 'de problemen van mensenrechtenschendingen in de Kaukasus' en de gevechtshandelingen, die geen betrekking hebben op de medische problemen en waarvan ook niet wordt aangetoond dat verzoekers zulke elementen hebben aangehaald in hun aanvraag.

Ten overvloede, verzoekers hun asielaanvraag werd afgewezen net als hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet.

Tot slot kunnen verzoekers niet dienstig verwijzen naar het 'verslag opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 dat zij aan hun verzoekschrift voegen, zonder dat zij ook maar toelichten in hoeverre dit rapport een ander licht zou kunnen werpen op de inhoud van het advies van de arts- adviseur en terwijl verzoekers zich hierop ook niet hebben beroepen in hun aanvraag van 13.06.2008 of de aanvullingen van 30.03.2011 en 05.01.2012.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten een te ruime periode te laten tussen het nemen van de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan herhalen zij de grieven uiteengezet in het eerste middel zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking hiervan.

Vragen dat de verwerende partij of haar arts zou beschrijven hoe de pathologie zal evolueren na thuiskomst in het herkomstland is vergen van de verwerende partij dat zij aan toekomstvoorspellingen doet. Van de verwerende partij mag verlangd worden dat zij bij een ernstige ziekte nagaat of er in het herkomstland zorgverlening en behandeling beschikbaar zijn, doch niet dat zij een prognose verricht over de evolutie van een ziekte in een concreet geval.

Verder blijkt uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dient uit te spreken over de evolutie van de aandoening na terugkeer naar het land van herkomst. De taak van de ambtenaar-geneesheer bestaat volgens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uit “*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*”, waarbij het eerste lid luidt als volgt: “*De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*” Uit het administratief dossier blijkt dat de behandelende arts D.C. in het meest recente standaard medische getuigschrift, namelijk van 17 november 2011 dat met de actualisatie van 6 januari 2012 aan het dossier werd toegevoegd, standpunt inneemt aangaande de evolutie en prognose van de aandoening. Hij stelt “*Verbetering onder medicatie, doch nog geen herstel. Prognose onzeker. Wegens ook al jaren bestaande, is vermoedelijk geen snel herstel te verwachten. Extra psychotherapie is aan te raden, mits folk.*” Met betrekking tot de noden voor de tweede verzoekende partij stelt de arts dat er nood is aan psychiatrische en psychologische opvolging. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn medisch advies dat medicatie en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in de verschillende steden en regio's van Rusland, zodat het posttraumatisch stresssyndroom, hoewel dit kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien het niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekende partijen kunnen aldus niet ernstig voorhouden dat niet is gehandeld overeenkomstig de wettelijke bepalingen en dat geen rekening zou zijn gehouden met de terugkeer naar het land van herkomst, nu uitdrukkelijk is onderzocht of de behandeling waar de tweede verzoekende partij nood aan heeft beschikbaar is in haar land van herkomst, een behandeling die, volgens haar behandelende arts, kan leiden tot een verbetering en een herstel vermoedelijk op lange termijn. Voorts blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 juni 2008 niet dat zij aanvoert dat een terugkeer naar het land van herkomst een welbepaalde invloed zou hebben op haar medische problematiek, die zijn oorsprong zou vinden in traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Evenmin maken de verzoekende partijen dit concreet in hun actualisatie. Zij voeren in hun verzoekschrift slechts aan dat er problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen in de Kaukasus, waarbij zij op algemene wijze de situatie in Ingoesjetië beschrijven. Zoals hoger reeds verduidelijkt blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat een onderzoek, met positief resultaat, is gebeurd naar de beschikbaarheid van de behandeling voor het posttraumatisch stresssyndroom van de tweede verzoekende partij in Rusland, nu zij in hun aanvraag aanvoerden van Russische nationaliteit te zijn. Zij kunnen de verwerende partij niet verwijten geen specifiek onderzoek te hebben gevoerd naar de toestand in Ingoesjetië, nu zij pas in het verzoekschrift aangeven van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Bovendien spreken zij zichzelf tegen nu zij aan hun verzoekschrift een

rapport toevoegen aangaande de behandeling van PTSD in Tsjetsjenië en zij zelf onduidelijkheid scheppen over de regio waarvan zij afkomstig zouden zijn. Wat het toegevoegde rapport betreft dat zij in hun tweede middel aanhalen, wijst de Raad er op dat zij de inhoud ervan op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie betrekken. Verder beperken zij zich tot algemene beschouwingen aangaande de situatie in de Kaukasus en trekken zij conclusies uit de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aangaande kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus, waarbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in casu de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen betreft en geenszins een beslissing aangaande de asielaanvraag van de verzoekende partijen zodat de argumentatie geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Een dergelijk algemeen betoog vermag de vaststellingen van de arts van de verwerende partij en de bestreden beslissing, waarvan het advies deel uitmaakt, niet te weerleggen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2008 beide verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, beslissingen die werden bevestigd door de Raad bij arrest nr. 21 331 en arrest nr. 21 332 van 9 januari 2009.

Verder verbinden de verzoekende partijen de vermeende schending van artikel 3 EVRM aan hun stelling dat geen onderzoek gebeurd zou zijn naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst op de aandoening van de tweede verzoekende partij, hetgeen reeds werd weerlegd, zodat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maken. Indien zij menen dat er nieuwe elementen zijn met betrekking tot de onveiligheid in het herkomstland staat het verzoekers vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen met hun derde middel geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel voeren de verzoekende partijen geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoetsetie. Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoetsetie diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringenvaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetie, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Ingoetsetie worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tjetjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus-»11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Ingoetsetie er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Ingoetsetie;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger)."

3.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel in haar nota:

"In een vierde middel beroepen verzoekers zich op een schending van: de motiveringsplicht

- het zorgvuldigheidsbeginsel

- het fair play-beginsel.

Verzoekers houden voor dat geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie van vluchtelingen uit Ingoetsetie.

Verwerende partij herhaalt dat verzoekers in hun verzoekschrift niet dienstig kunnen verwijzen naar de huidige toestand aldaar, en dan voorhouden dat de gemachtigde dienomtrent had moeten motiveren / een onderzoek voeren in het kader van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met de situatie in Ingoetsetie waarnaar verzoekers verwijzen in het verzoekschrift.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de materiele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel of het fair play beginsel zouden zijn geschonden.

"Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden." (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

« Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. » (R.v.S. nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Evenmin kan een schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden; Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen,

de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (Rv.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, Rv.St nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar zij de verwerende partij verwijten geen onderzoek te hebben gevoerd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, herhalen zij de kritiek geuit in hun derde middel, zodat verwezen kan worden naar de bespreking onder punt 3.3.3.

De Raad herhaalt bovendien dat de verzoekende partijen in casu geen beslissing aanvechten aangaande de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch de bestreden beslissing de ongegrondverklaring betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, zodat dient te worden vastgesteld dat de grieven van de verzoekende partijen geen betrekking hebben op de motieven van de bestreden beslissing en deze aldus niet dienstig kunnen worden aangevoerd, te meer de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Bovendien blijkt uit het betoog dat de verzoekende partijen aanvoeren dat zij zouden worden verplicht het land te verlaten en zouden worden teruggestuurd naar het land of de regio van herkomst, terwijl de bestreden beslissing geenszins deze implicaties heeft. De verwerende partij verklaart enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond, zodat deze grief niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad herhaalt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus na een onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partijen in het land van herkomst niet aan de verzoekende partijen werden toegekend omwille van de ongelooftwaardigheid van en de tegenstrijdigheden in hun asielaanvraag, zodat zij zich niet kunnen beroepen op motieven die reeds werden verworpen door de asielinstanties. Het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd, nu dit handelt over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en het geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

Verder verwijzen zij naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*” doch zonder deze te benoemen, zodat deze verwijzing evenmin dienstig is. Waar zij stellen dat “*uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus (...) zeer zorgwekkend te noemen is*”, merkt de Raad op dat de tweede verzoekende partij een vrouw is, zodat deze algemene bemerking minstens op haar geen betrekking kan hebben. Bovendien blijkt hieruit niet wat de situatie is voor gezinnen met kinderen, zoals dat van verzoekende partijen, en kan evenmin worden aangenomen dat het ambtsbericht Noordelijke Kaukasus 2008 waarnaar zij in hun verzoekschrift verwijzen nog de recente, actuele toestand in het betroffen gebied beschrijft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit het middel dat de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij er zich van diende te vergewissen dat er geen risico is op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, waarbij zij op algemene wijze de toestand ginds beschrijft. Vooreerst herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partijen naar het land van herkomst, laat staan de regio van herkomst, dienen terug te keren. Voorts kunnen zij, gelet op voorgaande bespreking van de middelen, niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing is genomen zonder de toestand in het land van herkomst in overweging te nemen, gelet op het uitvoerig en concreet onderzoek verricht naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland door de ambtenaar-geneesheer, waarvan weerslag in zijn advies, en de conclusie van de verwerende partij die onder meer stelt dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Zij laten na hun kritiek te betrekken op de motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard omdat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het land van herkomst. Bovendien lieten zij na hun grief aan te brengen in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, zodat het risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees in hunnen hoofde voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen niet het minste bewijs neer dat deze beweringen hieromtrent kan staven. De loutere verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk en persoonlijk worden bedreigd en vervolgd en gevaar lopen op handelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hiertoe in gebreke. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen roepen ten slotte de schending in van het fair play-beginsel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze toelichten waarom zij van oordeel zijn dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 iuncto 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN